

“ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗੀ ਸੁਣ ਲਿਆ ਹੈ”

7 ਹੈਬਿਟਸ ਆਫ ਹਾਈਲੀ ਇਫੈਕਟਿਵ ਪੀਪਲ ਨਾਮਕ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ, ਸਟੀਫਨ ਕੋਵੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ “ਮਨ ਵਿਚ ਮਕਸਦ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ” ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਅਸਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਅਰਥ ਡੂੰਘਾ ਹੈ। ਕੋਵੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਾਰੋ-ਬਾਰ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਣਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਗਲਤ ਦੀਵਾਰ ਸੀ, ਬੜਾ ਅਸਾਨ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ:

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮਸਰੂਫ ਹੋਈਏ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਈਏ, ਪਰ ਫਲਦਾਇਕ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਚ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਮਨ ਵਿਚ ਟੀਚਾ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕੋਵੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਜਨਾਜ਼ੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। (ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੂਰਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੀ ਬਦਲ ਗਿਆ!) ਜਨਾਜ਼ੇ ਲਈ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਜਣਿਆਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦਾ ਹੀ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਗੇ? ਕੋਵੇ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮੁੱਕਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਕੇ, ਜੀਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਅਸੀਂ ਬੇਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਨ ਵਿਚ ਟੀਚਾ ਮਿਥ ਸੱਚੀ ਲਗਨ ਰੱਖ ਕੇ ਅਧਿਐਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਕੇਂਦਰਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਟੀਚਾ ਸਾਫ਼ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ 4:39-42 ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਾਮਰੀ ਔਰਤ

ਯੂਹੰਨਾ 4 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਭਾਗ ਯਹੂਦੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਗਲੀਲ ਨਾਮਕ ਨਗਰ ਨੂੰ ਚੱਲ ਪਏ। ਸਾਮਰੀਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸੱਕ ਅਤੇ ਨਫਰਤ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਗਰੂਕ ਯਹੂਦੀ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਹਰ ਮੁਮਕਿਨ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਚੇਲੇ ਸਾਮਰੀਆ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਗਏ। ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਖੂਹ ਦੇ ਨਾਂਅ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤਕ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਥੱਕ ਗਏ ਸਨ। ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਜਦ ਕਿ ਚੇਲੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਸੁਖਾਰ ਨਾਮਕ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖਰੀਦਣ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਸਦੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਔਰਤ ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਨੂੰ ਆਈ। ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਮਰੀਆ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਮਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੋਈ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਜਾਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ’’ (4: 16)। ਔਰਤ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਤੈਂ ਠੀਕ ਆਖਿਆ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਪੰਜ ਪਤੀ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ, ਤੈਂ ਇਹ ਸੱਚ ਆਖਿਆ ਹੈ!’’ (4: 17, 18) ਯਿਸੂ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਝਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਬੀ ਹੋ’’ (4: 19)।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਬੰਦਗੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਮਰੀਆਂ ਵਿਚਲੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਿਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ (ਪਾਣੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਘੜਾ ਖੂਹ ਤੇ ਹੀ ਛੱਡ ਕੇ) ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਦੌੜ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਚੱਲੋ, ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਜਿਹ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੱਭੋ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ! ਇਹ ਕਿਤੇ ਮਸੀਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?’’ (4: 29)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਾਮਰੀ ਲੋਕ

ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਖੂਹ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਸੁਖਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ (4: 39)। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ‘‘ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।’’ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕਹਿਣ ਲਈ ‘‘ਲੱਗੋ’’ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ)। ਯਿਸੂ ਮੰਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੋ ਹੋਰ ਦਿਨ ਰੁਕਿਆ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ‘‘ਹੋਰ ਵੀ ਬਥੇਰਿਆਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ’’ (4: 41)। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਸਾਮਰੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ‘‘ਹੁਣ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕਹਿਣ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਾਂ ਆਪ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ

ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਠੀਕ ਜਗਤ ਦਾ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਹੈ' (4:42)। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ (4:39) ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ' (4:41)। ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁਣ ਯਿਸੂ ਨਾਮ ਦੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਮੋਢਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੋ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਹੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਲਈ, ਇਹ ਮੋਢਾ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਤੋਂ ਸਬਕ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਹੂਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ, ਖ਼ਾਸ ਉਸਤਾਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਨੌਜਵਾਨ ਸੇਵਕ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵਧਿਆ ਹੋਵੇ।

ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਕੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਾਉਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਇਹ ਉੱਥੇ ਦਾ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਬਣ ਪਾਉਂਦਾ। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬਣਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਪਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਬੋਝ ਝੱਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਝੁਲੇ ਵਾਂਗੂੰ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਜਦ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਲਾ ਝੂਲਣਾ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਝੁਲੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਝੂਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਮੁਤਾਬਿਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਅਰਾਮ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਬੇਟੀ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਜੇ ਉਹ ਓਸੇ ਝੁਲੇ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਬੜਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇਗਾ! ਉਹ ਉਸ ਝੁਲੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੀਆਂ, ਉਹ ਟੁੱਟ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਲਾ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਝੁਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਹੈ? ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ! ਝੁਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁੜੀਆਂ ਹੀ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਝੁਲੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਨਾ ਵੱਡਾ ਝੂਲਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਝੱਲ ਸਕੇ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਚ ਦੂਜੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਉਹ

ਵਕਤ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਯਕੀਨ ਤੇ ਉੱਸਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਕਾਲਜ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨੈਤਿਕ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬੀਮਾਨਦਾਰ, ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਰਹਿਣਾ ਇਕ ਚੁਣੌਤੀ ਭਰਿਆ ਕੰਮ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿਚ ਹਨ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਹੋਣ ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਲਏ ਗਏ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਭੁਗਤਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਸਬੰਧੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ‘ਜਦ ਤਕ ਮੌਤ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ ਨਾ ਕਰੇ’ ਦਾ ਮਤਲਬ ‘ਜਦ ਤਕ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾ ਪਵੇ’ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਆਹੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ ਦਲੇਰੀ ਬੜੀ ਘੱਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਔਖੀ ਘੜੀ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਖ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਵੀ, ਹਰ ਵਾਰ ਉਹੀ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫ਼ਾਸਲਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਖਲੋਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨਾਕਾਮੀ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਲ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਆਸ ਹੈ। ਦਸ ਸਾਲ ਫੇਰ ਮਿਲਣੀ ਵੇਲੇ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਕਾਮੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਨਾਕਾਮੀ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਕਾਮੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਨਾਕਾਮੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਘੱਟ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਹੀ ਹੈ। ਖੋਜ ਕਰਨ, ਸਿੱਖਣ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਲਗ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਪੈਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ?

ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ

ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਪੱਕੇ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ:

ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਾਹਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਖਾਏ ਜੋ ਇਸ

ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਗਏ। ਪਰ ਏਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਿਹੜਾ ਹੈ ਉਹੋ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਨਾਲੇ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। (20:30, 31)।

ਆਪਣੇ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉੱਚਾ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ। ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਿਆਂ ਬੜੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਮੁਤਾਬਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅਠੱਠਵੇਂ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਸਾਮਰੀਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਨਾ ਤਾਂ ਅਸਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਰਾਮਦਾਇਕ। ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਬੜਾ ਹੀ ਅਹਿਮ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਮਸੀਹ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸਾਰ

ਸੀ. ਐਸ. ਲੁਈਸ ਦੀ ਕਿਤਾਬ *ਕ੍ਰੋਨਿਕਲਜ਼ ਆਫ ਨੌਰਨੀਆ* ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਟੋਲੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਸੰਸਾਰ ਜੰਗ ਵਿਚ ਬੰਬਾਂ ਦੇ ਮੀਂਹ ਦੌਰਾਨ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਇਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਘੁੰਮਣ ਅਤੇ ਖੇਡਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਜਦ ਉਹ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ, ਲੁਈਸ ਇਕ ਵੱਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਵੜ ਗਈ। ਜਦ ਉਹ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਰਸਤਾ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਰਫ ਤੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਚੱਲਦਿਆਂ ਚੱਲਦਿਆਂ ਉਹ ਨਾਰਨੀਆ ਨਾਮਕ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੀ ਸੀ।

ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਕਰੀਬ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਨ, ਭਾਵ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਖੂਹ ਤੇ ਮਿਲੀ ਔਰਤ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅੰਨ੍ਹਾ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਕਾਨਾ ਨਾਮਕ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਆਏ ਪਰਾਹੁਣੇ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵੜਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ‘‘ਅਲਮਾਰੀ’’ ਵਿਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਲੋਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਮਿਲ ਕੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਅਹਿਮ ਅਤੇ ਰੁਮਾਂਚਿਤ ਸਫ਼ਰ ਤੇ ਨਿੱਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਟੀਚਾ ਮਿਥ ਲਵੋ। ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਕਿ ‘‘ਕੀ ਮੈਂ ਜਾਨ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?’’ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਡੂੰਘਿਆਈ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਟੀਚਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਨਿਰਭਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਤੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਤਰਿਆਨਵੇ ਦੇ, ਗੈਰ ਮਸੀਹੀ ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ, ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਅਤੇ ਮਕਸਦ ਬੜਾ ਹੀ ਅਹਿਮ ਹੈ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਉਸ ਸਫ਼ਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੋਗੇ ਜੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬੜਾ ਅਹਿਮ ਸਫ਼ਰ ਹੈ? ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਤੇ ਧਿਆਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਗੀਤ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ, ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।
 ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੋਹਣਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ
 ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
 ਐ ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ।
 ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ, ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।³

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਸਟੀਫਨ ਕੋਵੇ, *7 ਹੈਬਿਟਸ ਆਫ ਹਾਈਲੀ ਇਫੈਕਟਿਵ ਪੀਪਲ* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ-ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸ਼ੂਸਤਰ, 1989), 98. ²ਉਹੀ। ³‘‘ਓਪਨ ਅਵਰ ਆਈਜ਼ ਲੌਰਡ’’ ਬਾਬ ਕੁਲ, ਕਾਪੀਰਾਈਟ 1976 ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਮਾਰਾਨਾਥਾ! ਮਿਊਜ਼ਿਕ। (ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਕੰਪਨੀ, ਨੈਸ਼ਵਿਲੇ, ਟੈਨਿਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ) ਸਭ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕਾਪੀ ਰਾਈਟ ਸੁਰੱਖਿਅਤ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈ ਕੇ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ।